

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 2. Discessus sanctissimæ Virginis, ut visitaret cognatam suam
Elisabeth.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

potius montes, quam suam relicturus libertatem: ita ignis charitatis Sanctæ includi non poterat in ergastulo uteri Virginis MARIE, quin erumperet, seque diffunderet foras: *Exurgens abiit in montana cum festinatione*: Is ipsam attollit & abripit supra montes, & quasi volare facit cum impetu, ut totam succendat domum cognatæ suæ Elisabeth. Et ecce quâ ratione.

Dixerat Angelus ad Sanctissimam Virginem, dum conceptura erat Verbum Incarnatum: *Spiritus Sanctus superveniet in te*; pati ergo ratione repleta erat & Verbo divino & Spiritu Sancto, utpote gestans divinas has duas Personas in castissimo utero suo; nihilominus cum notabili hâc differentiâ, quod teneret Verbum quasi captivum in vinculis Virgineæ carnis suæ, quâ indueret ipsum, factum à se hominem; & hæc vincula necessario constringebant ipsum, ut expectandum illi esset novem mensibus, quoad egredi liceret inde: sed Spiritus Sanctus, cum non ita constringeretur, urget & impellit ipsam, ut quamprimum effundat se in animam præcursoris Verbi, quem etiam repleverat Spi-

ritus Sanctus adhuc conclusum utero Matris suæ, luculentis verbis is attestante Sacrà Scripturâ: *Spiritus Sancto replebitur adhuc in utero Matris suæ.*

Quàm egregiè manifestas, Virgo Sanctissima, in Visitatione tuâ adorandum Mysterium Trinitatis! Credimus, quod Pater æternus (in instanti, quo concipit & producit Verbum in Divinitate) concurrat cum ipso ad productionem Spiritûs Sancti: Et Tu ô Mater divinæ gratiæ, ubi primùm concepisti Humanatum hoc Verbum in utero tuo Virgineo, curris & concurras cum Ipso, ad replendum eodem Spiritu Sancto animam præcursoris ipsius. O quàm sublimes erant intentiones tuæ in Visitationis tuæ mysterio! Non ibas ex curiositate, nec aucupatoris vanam aliquam relaxationem, non ut placeres tuæ cognatæ, nec ex alio quodam respectu humano: mens tua elevata usque ad sublimissimas Dei ipsius intentiones, dirigebat te ad executionem Divinæ voluntatis ipsius. *Exurgens MARIA.* Mi Deus! quàm intentiones nostræ abjectæ sunt & viles, respectu illarum Sanctissimæ Virginis.

* * *

§. II.

Discessus Sanctissime Virginis, ut Visitaret

Cognatam suam Elisabeth.

PRIMA hæc verba, *Exurgens MARIA*, miram habent conjunctionem cum sequentibus; *Abiit in montana.* Si in hæc verba licet

Yyy 2 22,

Adricho-
nius in de-
scriptione
terræ San-
ctæ. p. 55.
num. 243.

Quam
viam con-
fecerit San-
ctissima
Virgo visi-
tans Elisa-
beth.

Sanctissima
Virgo a-
scendit in
montes, &
quare?

ra, verum est, quod à Nazareth, ubi habitabat Sanctissima Virgo, usque ad Domum Zachariæ, ubi morabatur Elisabeth, plures fuerint superandi montes; siquidem transeundum erat per Jerosolimam tridui spatio distantem à Nazareth, totâmq; circumfusam montibus; & ultra Jerosolimam conficiendum adhuc iter fuerat unius diei per montes, usque ad civitatem Hebron, ubi domus fuerat Zachariæ & Elisabeth, stadio solummodò distitam à castello Emaus: Hic Sanctus Joannes Baptista editus est in lucem; & quia Zacharias Pater ipsius repletus erat domo Prophetiæ, vidit in spiritu horrendam stragem, quam editurus erat Herodes, patvulorum infantium, accedentium ad ætatem Salvatoris nostri; utque suum custodiret filiolum, ne sicut alij submergeretur decumano hoc sanguinis diluvio, tam industriè abscondit ipsum in cavernâ quâdam, ut illius cognitioni subtraxerit eum.

Sed ne inhaereamus sensui literali historiz, quis non intuetur mysterium absconditum sub Symbolo horum montium? Sanctissima Virgo non est prius Mater Salvatoris mundi, quam ascendat in montes; & quia noverat Redemptionem mundi adimplendam fore in quodam monte, constringens purissimo utero suo verum Isaac, qui debebat esse victima maximi omnium sacrificij, portat jam

illum supra montem, ubi aliquando fuerat immolandus. Ipsa præoccupat mortem illius, quia novit præoccupare ipsum velle beneficium Redemptionis totius mundi in favorem præcursoris sui.

Nónne verisimile sit, quod Sanctissima Virgo transiens per montes, qui cingebant Jerosolimam, conscenderit etiam montem Calvariæ, qui illi conterminus erat? & quid videre te putas aspiciens in monte hoc Virginem Sanctissimam & portantem in utero mundi Salvatorem? Nónne videre hoc sit primam Crucem, ubi divina ipsius charitas immolare se voluit oculis Patris sui, ad redimendum anticipatò illum, qui anticipare debebat velut præcursor adventum suum, demonstrans se digito velut Agnum Dei, qui tollit peccata mundi. Hic igitur primus triumphus est JESU Christi de peccato & de diabolo, qui mox gloriabatur ab initio, firmaturum se thronum suum in monte Testamento.

Quid prætendis superbe Lucifer, dum dixisti: *sedebo in monte Testamento*? An loquebaris de Testamento novo, quod plantatum est ab initio supra montem Calvariæ, & irrigatum proprio sanguine Filij Dei velut Arbor vitæ, ad producendos fructus æternitatis? An pacificè te regnaturum sperabas in monte hoc novi Testamenti? sed nónne debebas, ipsum omnium ruinarum

Sanctissima
Virgo por-
ta ma
infantem
JESUM
supra mon-
tem Cal-
variæ.

Visita-
tio
Sancti-
sime Vi-
rginis con-
tra cap-
sus pecc-
atorum

Anim-
a Spiritu
Sancto
perat

narum Testamenti veteris esse reparationem. Quàm deplorandas tu in illo edideras strages? Tu seduxisti primam Evam, ipsâ mediante introduxisti peccatum originale in mundum; per hoc peccatum gloriaberis tenerete totam naturam humanam sub pedibus tuis, ubi vis tuæ velut tyrannidis servam tûque tantâ domitaberis cum gloria, ut adorandum quasi se proponeres in universo orbe, usque eò prolapsus temeritatis, ut dicere non timeres: similis ero Altissimo. Sed contemisce, dum aspicias secundam Evam, quæ festinanter ascendit supra montem Testamenti novi; siquidem ipsa vindicata hæc est injuriâ à te Evæ primæ illatam; *illa conteret caput tuum*; ipsa subjiciet te pedibus totius naturæ humanæ, quæ amplius non erit tua per peccatum serva, eò quòd illa portet in utero suo & deferat in montem novi Testamenti, Triumphatorem omnium peccatorum, & potissimum peccati originalis; Tu videbis id mox annihilatum in animâ maximi inter natos mulierum; & thronus hic, ubi sessurum se sperabas in monte Testamenti, destruetur, conteretur, subvertetur, soliumque tuum adæquabitur solo. Et idèò Sanctissima Virgo abiit in montana cum *festinatione*.

Vel etiam affirmari potest, quod per cursum hunc supra montes tam agilem ac festinum ipsa nos doceat

quod anima repleta Deo habeat alas ad evolandum & superandum facile magnas difficultates, quæ occurrunt in viâ Dei; Verum est, heroica magnarum virtutum exercitia, esse montes, qui horrorem cieant animabus ignavis, eò quòd hæc magis deprimantur à pondere naturæ versùs terram, quàm attolantur à spiritu Dei, cui locum non dant, versùs cælum. Difficulus ascendimus montes; fatendum est, quod mortificare immoderata sua desideria, renuntiare inordinatis suis affectibus, videatur mons altus & ingens; fateor, quod præstate & exercere obedientiam cæcam, & nunquam non proprium suum cedere iudicium, illudque submittere iudicio alterius, sit mons admodum arduus; ut verum fatear, amare abjectionem, aucupari contemptum, aestimare & amplecti humiliationem, ad imitandum JESUM Christum abjectum & contemptum coram oculis hominum, mons est, qui horrore percellat: Quis negare potest, quòd vivere & mori in Cruce, consecrare se exercitijs ac operibus penitentis austeræ & perpetuæ, mons sit, qui videatur inaccessibleis? unde & videre est illos ipsos, quos prævenit Deus suarum abundantia gratiarum, cadere animò ad radicem sublimium horum montium, quin ausint conscendere illas. Sed ubi Spiritus Dei firmam & constantem alicujus animæ cepit possessio-

Yyy ; nem,

montes
maxima-
rum diffi-
cultatum,

Sanctissima
Virgo p
na port
nferent
ESUM
upra mon
em Culin
iæ.

Visitatio
Sanctissi-
mæ Virgi-
nis conte-
rit caput
serpentis.

Isaie 14
13.

Anima ple-
ta Spiritu
Sancto su-
perare facile

Luc. 3. v. 5.

nem, attollit ipsam supra se ipsam; & ubi hæc relinquit se divinis ipsius motibus, nihil amplius impedit ipsam, nec infirmitas naturæ, nec difficultates virtutis, eòquòd omnia videantur ipsi æquata & complanata: *Erunt prava indirecta, & aspera in vias planas; ipsa*

ascendit, ipsa currit, ipsa volat montes super altissimos, & citius superat difficultates, quàm consideraverit illas. Sequamur exemplum sanctissimæ Virginis: *Excursus. MARIA abiit in montana cum festinatione.*

* * *

§. III.

Quanto zelo & fervore visitaverit Sanctissima Virgo Cognatam suam.

Primum hoc verbum, cum festinatione, allicit me, & abripit mihi cor plus cæteris omnibus. 1. Ipsa cucurrit magnâ cum festinatione conscendens & transcendens montana. O quantâ me verbum hoc afficit voluptate! sed videtur, dicebam ipsi, debuisse te potius offendi ex eo: Ubi enim erat modestia pudica & verecundæ Virginis, quàm currere non decet? Et ego quæro, reposuit mihi, ubi esse poterat retinaculum & moderatio Matris, quæ impelli se sentiebat ad pariendum id, quod conceperat: *Conceptum sermonem tenere quis poterit?* Conceperat ipsa Verbum, Verbum, inquam, hoc magnum, quod Pater æternus concepit in sinu suo: quomodo non fortissimè impellatur ad pariendum illud per vocem? Non mireris ergò, quòd magnâ cum festinatione currat ipsa ad Sanctum Joannem, qui erat vox Verbi; nam ita semetipsum is nominat:

Joh. 4. v. 2.
Sanctissima
Virgo currens
super montana,
nos docet
quomodo
eundum sit
ad Deum,

Ego vox clamantis in deserto; quòd autem verbum promptè & celeriter currat ad vocem, nihil conformius est naturæ.

2. Ipsa cucurrit magnâ cum festinatione: quis enim retinere possit animam, quam impellit & abripit Deus, quæque dirigi se finit, quocumque voluerit is ipsam dirigere, per suæ impulsus gratiæ? Nōne enim veritati est consonum tunc illud effatum: *Nescit tardare molimina Spiritus Sancti gratia?*

3. Ipsa cucurrit magnâ cum festinatione, eòquòd voluerit se à lassitudine recreare nihil enim magis reddit lapsum, quàm lentè in viâ Dei ambulare; & nihil ita à lassitudine recreat, quàm ex totis suis viribus currere: Ipsa cucurrit celerrimè, quia sequi debebat magnum illum Gigantem, qui è summo egressus est cælo, ut citissimè nostris succurreret miseris: Ipsa portavit hunc in utero suo, & is eodem secum passu eam fecit ambulare

Currit enim
in viâ
Dei, plurimum
succurrit
à lassitudine.